

καρυκεύειν. συνελόντι δ' εἰπεῖν ὁ μὲν ἵνα ἥδὺς ἦ πάντα δεῖν
οἴεται ποιεῖν, δ' δ' ἀεὶ ποιῶν ἢ δεῖ πολλάκις μὲν ἥδὺς πολ-
λάκις δ' ἀηδῆς ἐστιν, οὐ τοῦτο βουλόμενος, εἰ δὲ βέλτιον εἶη,
μηδὲ τοῦτο φεύγων. ὥσπερ γὰρ ἴατρός, ἃν συμφέρῃ, κρόκον
5 καὶ νάρδον ἐπέβαλε καὶ νὴ Λία πολλάκις ἔλουσε προσηνῶς
καὶ ἔθρεψε φιλανθρώπως, ἐστι δ' ὅπου ταῦτα ἔάσας καστό-
ριον ἐνέσεισεν

- ‘ἢ πόλιον βαρύοσμον ὃ δὴ ὁίγιστον ὄδωδεν’ (Nic. Ther. 64)
ἢ τινα ἐλλέβορον ἐκπιεῖν τρίψας ἡνάγκασεν, οὔτε ἐνταῦθα τὸ
B ἀηδὲς οὔτε ἐκεῖ τὸ ἥδὺ ποιούμενος τέλος ἀλλ' ἐφ' ἐν δι' ἀμ-
□ 11 φοτέρων [ἐπὶ] τὸ συμφέρον ἄγων τὸν θεραπευόμενον, οὕτως ὁ
φίλος ἐστι μὲν ὅτε σὺν ἐπαίνῳ καὶ χάριτι μεγαλύνων καὶ εὐ-
φραίνων ἄγει πρὸς τὸ καλόν, ὥσπερ οὗτος (Θ 281)

‘Τεῦκρε, φίλη κεφαλή, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
15 βάλλ' οὔτω’
καὶ (K 243, α 65)

- ‘πῶς ἀν ἐπειτ’ Ὁδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην;’
ὅπου δ' αὖ πάλιν ἐπιστροφῆς δεῖται, λόγῳ δήκτῃ καὶ παροη-
σίᾳ ηδεμονικῇ οαθαπτόμενος (H 109)
20 ‘ἀφραίνεις, Μενέλαε διοτρεφές, οὐδέ τί σε χρή
C ταύτης ἀφροσύνης’.
□ ἐστι δ' ὅπου καὶ τὸ ἔργον ἀμα τῷ λόγῳ συνῆψεν, ὡς Μενέ-
δημος Ἀσκληπιάδου τοῦ φίλου τὸν υἱὸν ἄσωτον ὅντα καὶ
□ ἄτακτον ἀποκλείων καὶ μὴ προσαγορεύων ἐσωφρόνισε, καὶ
25 Βάτωνι τὴν σχολὴν ἐπεῖπεν Ἀρκεσίλαος, ὅτε πρὸς Κλεάνθην
στίχον ἐποίησεν ἐν κωμῳδίᾳ, πείσαντος δὲ τὸν Κλεάνθην καὶ
μεταμελουμένου διηλλάγη. δεῖ γὰρ ὡφελοῦντα λυπεῖν τὸν φί-
λον, οὐ δεῖ δὲ λυποῦντα τὴν φιλίαν ἀναιρεῖν, ἀλλ' ὡς φαρ-
30 μάκῳ τῷ δάκνοντι χρῆσθαι, σώζοντι καὶ φυλάττοντι τὸ θερα-
πευόμενον. ὅθεν ὥσπερ ἀρμονικὸς δ φίλος τῇ πρὸς τὸ καλὸν